

עפ"ת 51981/10/22 - מאיר גרופי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 51981-10-22 גרופי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90524352466

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	מאיר גרופי ע"י ב"כ עוה"ד ניר שלום
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד נלי מורן - מאני

פסק דין

בפניי ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת ל' שלזינגר-שמאי) בהמשך 1123-09-22 מיום 15.10.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 5.9.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירת מהירות מיום 13.6.22; בגוף הודעת הקנס נרשם כי המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט הוא 3.1.23.

בבקשה נטען כי המערער קיבל את הודעת תשלום הקנס לקראת סוף חודש 8/22, וכי ביום 2.9.22 (יום שישי בשבוע), שולם הקנס על ידי אשת המערער, בלי שהמערער ידע על כך. לבקשה צורף תצהירה של אשת המערער, הדסה גרופי, כי הבחינה ביום 1.9.22 בשעות הערב, בדוח המונח על שולחן בחדר האוכל בבית, ושילמה את הקנס למחרת היום, בסניף הדואר, כדי להימנע מתוספת פיגור, ובלא שזו עדכנה כאמור, את המערער לעניין ביצוע התשלום. המערער שביקש לכפור בעבירה, פנה לבא כוחו ביום 4.9.22 והוגשה בקשה לבית המשפט להארכת מועד ביום 5.9.22, וזאת כאמור, עוד בטרם פקע המועד האחרון להגשת הבקשה להישפט.

בנסיבות אלה סבר ב"כ המערער כי יש ליתן למערער הארכת מועד להישפט, והוצגו פסקי דין שבהם אושרה הארכת מועד כאשר הבקשה הוגשה במסגרת 90 הימים, חרף תשלום הקנס בתוך פרק זמן זה.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא מיום 13.9.22 צוין כי אין מקום לקבלת הבקשה, שכן יש לראות בתשלום הקנס משום הודאה.

בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי על פי הפסיקה המושרשת אין מקום, ככלל, לקבל בקשה "מקבילה" להארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס, גם אם הבקשה הוגשה במסגרת 90 הימים על פי הוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982. נקבע בנוסף, כי נוכח הכפירה "הכללית והסתמית" שהשמיע המערער, אין מקום לקבלת הבקשה ולו לפנים משורת הדין, ולא נוצר חשש לעיוות דין.

בהודעת הערעור חזר ב"כ המערער על עיקרי הבקשה בבית משפט קמא, תוך הצגת פסקי דין שניתנו במקרים אחרים, בהם התקבלו בקשות דומות בנסיבותיהן. עוד נטען כי אין כל מניעה להגיש בקשה להישפט לאחר תשלום קנס.

ב"כ המשיבה בתגובתה בעל פה ובכתב, ציינה כי הדוח הוצא תחילה על שם חברה בה עובד המערער ("יתדות ניהול פרויקטים"), והמערער פנה למשטרת ישראל פעמיים באופן מקוון בתחילת חודש אוגוסט 22, וביקש להסב את הדוח על שמו, תוך שצרף הצהרות שהוצגו, לפיהן "**ביצעתי עבירה בתאריך 13.6.22 מאשר שנהגתי ברכב**". בעקבות הבקשות הוסב הדוח על שמו של המערער ונשלח לכתובתו. עוד נטען כי על פי אישור המסירה ודוח מעקב משלוחים שהוצגו, נמסרה הודעת הקנס לידי הנמען ביום 2.9.22 ולא קודם לכן כפי שעלה מתצהירה של הגב' גרופי. ב"כ המשיבה אינה חולקת על כך שניתן להגיש בקשה להארכת מועד להישפט בכפוף להוראות חוק הסדר הפלילי חרף תשלום הקנס, וכי בהוראות הנוהל המשטרתי את"ן 02.231.06 המסדירות, בין היתר, הגשת בקשה לביטול דוח לאחר תשלום קנס, אין כדי להוות סתירה להוראות חוק סדר הדין הפלילי.

ב"כ המערער השיב מנגד, כי אישור המסירה הנושא את התאריך 2.9.22 נערך "בדיעבד" על ידי עובדת הדואר, על פי נהלי הדואר, למרות שנמסר למערער עוד בסוף חודש אוגוסט 22. עוד צוין כי הצהרת המערער בדבר ביצוע העבירה, הכלולה בבקשת ההסבה, הינה הצהרה טכנית בלבד, הנדרשת לצורך הצגת בקשת ההסבה, והמערער אינו מודה בביצוע העבירה, ופנייתו לעורך דינו להגשת בקשה להישפט לאחר ימים ספורים, מעידה על כך.

מסכים אני עם בא כוח המשיבה, כי אכן עולים סימני שאלה לגבי העובדות שנטענו בתצהירים שהוגשו על ידי המערער ורעייתו. עם זאת, מכלול הטענות הנוגעות בכך מתבססות על שורת מסמכים - אישור מסירה, דוח מעקב משלוחים והצהרות המערער - שכלל לא הוצגו בפני בית משפט קמא, וכפי שצוין, בפי ב"כ המערער טענות עובדתיות נגדיות. אין אני רואה אפוא, מקום לבחינת טענות שבעובדה הנטענות לראשונה בהליך הערעור, ואדגיש פעם נוספת, כי ראוי כי המשיבה בבית משפט קמא תביא מלוא החומר שבידה בפני הערכאה הדיונית, ולא תסתפק בתגובה לקונית שאין בה כדי לתרום להבהרת הרקע העובדתי. עוד אוסיף, כי אין להתעלם מכך שהבקשה להישפט הוגשה 3 ימים לאחר תשלום הקנס, הכוללים בחלקם את ימי סוף השבוע.

נוכח סמיכות הזמנים ההדוקה במיוחד בין תשלום הקנס להגשת הבקשה בבית משפט קמא, ואי הבהירות העובדתית שתוארה, הגעת לכל מסקנה כי יש מקום לקבלת הערעור.

למערער ניתנת הארכת מועד למשך **14 ימים** להגשת בקשה להישפט בקשר לדו"ח תעבורה מס' **90524352466**.

הערעור מתקבל כאמור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ב טבת תשפ"ג, 15 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.